

Sygnatura akt VI Ka 327/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 czerwca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SSO Arkadiusz Łata (spr.)

SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Krystyny Marchewki

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2015 r.

sprawy

1. **D. G.** ur. (...) w B.

syna P. i B.

oskarżonego z art. 65§1 i 3 kks w zw. z art. 9§1 kks, art. 65§1 i 4 kks

2. **J. K.** ur. (...) w Z.

syna J. i U.

oskarżonego z art. 65§1 i 3 kks w zw. z art. 9§1 kks

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżyciela publicznego Urząd Celny w R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 26 stycznia 2015 r. sygnatura akt II K 849/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 455 kpk, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

a) z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obu oskarżonym w punkcie 1 eliminuje art. 9 § 1 kks;

b) w punkcie 1 podwyższa obu oskarżonym wysokość jednej stawki dziennej grzywny do kwoty 60 zł (sześćdziesiąt złotych);

c) z podstawy prawnej rozstrzygnięcia z punktu 2 eliminuje § 3 artykułu 48 kks;

d) na mocy art. 63 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks zalicza obu oskarżonym na poczet grzywien wymierzonych im w punkcie 1 okresy zatrzymania w sprawie od dnia 20.06.2013r. do dnia 21.06.2013r. i uznaje te grzywny za wykonane do wysokości 4 (cztery) stawek dziennych;

e) z podstawy prawnej rozstrzygnięć z punktów: 3 i 4 eliminuje art. 172 § 2 kks;

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zwalnia oskarżonych od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz od opłat za obie instancje, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn.akt VI Ka 327/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Wywiedzione apelacje okazały się w pełni zasadne, a zarazem skuteczne o tyle, iż w następstwie ich wniesienia należało zmienić zapadły wyrok poprzez:

a) wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obu oskarżonym w pkt 1 – art. 9 § 1 kks;

b) podwyższenie obu oskarżonym w pkt 1 wysokości jednej stawki dziennej grzywny do kwoty 60-zł;

c) wyeliminowanie z podstawy prawnej rozstrzygnięcia z pkt 2 - § 3 art. 48 kks;

d) zaliczenie obu oskarżonym – z mocy art. 63 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks – na poczet grzywien wymierzonych im w pkt 1 okresów zatrzymania w sprawie od dnia 20.06.2013r. do dnia 21.06.2013r. i uznanie grzywien za wykonane do wysokości 4 stawek dziennych;

e) wyeliminowanie z podstawy prawnej rozstrzygnięć z punktów: 3 i 4 – art. 172 § 2 kks.

Na wstępie jednak godziło się stwierdzić, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeprowadził postępowanie dowodowe i w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonał trafnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W świetle niekwestionowanych przez żadnego ze skarżących ustaleń faktycznych sprawstwo i wina oskarżonych nie budzi najmniejszych wątpliwości.

W pełni uzasadniona jest też kwalifikacja prawna przestępstwa skarbowego, jakiego dopuścili się D. G. i J. K. - z art. 65 § 1 i 3 kks. Żadnego racjonalnego uzasadnienia nie znajdowało natomiast umieszczenie w kwalifikacji prawnej tegoż czynu – art. 9 § 1 kks. Przepis ten bowiem zawiera jedynie określenie rodzajów sprawstwa – znanych obowiązującemu porządkowi prawnemu – jako sprawstwa indywidualnego, współsprawstwa, sprawstwa kierowniczego oraz polecającego. Na wyłącznie ogólny, „zbiorczy” charakter, nie charakteryzuje w niczym znamion czynu oskarżonych, zaś wskazanie, iż działali oni wspólnie i w porozumieniu (czyli jako współsprawcy) wynika z kolei wprost z opisu przypisanego im przestępstwa skarbowego.

Kompletnie zbędne pozostaje zatem przywoływanie w tym miejscu art. 9 § 1 kks. Analogicznie, praktyka orzecznicza na gruncie przestępstw powszechnych nie wymaga w ramach kwalifikacji prawnej danego typu czynu zabronionego powoływania obok odpowiedniego przepisu części szczególnej ustawy karnej - również art. 18 § 1 kk w przypadku współsprawstwa.

Stąd pierwsza z modyfikacji wyroku wprowadzonych przez Sąd odwoławczy.

Sąd orzekający w sposób należyty dostosował rozmiar grzywien wymierzonych obu oskarżonym w pkt 1 dyspozycji badanego wyroku, co się tyczy ilości stawek dziennych tychże kar do stopnia zawinienia D. G. i J. K. oraz do

stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przez nich przestępstwa skarbowego. Rozstrzygnięcie to nie było kwestionowane przez oskarżyciela publicznego – Urząd Celnny w R..

Nie sposób jednak zaakceptować określenia w obu tych przypadkach rozmiarów jednej stawki dziennej na kwoty po 10-zł, co nastąpiło z obrazą prawa materialnego, a to art. 23 § 3 kks. Stosownie bowiem do jego treści stawka dzienna grzywny za przestępstwo skarbowe nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Minimalna dozwolona wysokość jednej stawki dziennej – wedle powyższego przelicznika – wynosi zatem 58,33-zł.

Określenie wysokości jednej stawki dziennej wymagało przeto modyfikacji, a skarżący mieli w tej mierze rację. Sąd jurysdykcyjny dostrzegł zresztą uchybienie i przyznał go w części sprawozdawczej kontrolowanego orzeczenia.

Sąd Okręgowy ustalił zatem względem każdego z oskarżonych rozmiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 60-zł. Miał tu w polu widzenia sytuację osobistą i życiową każdego z nich, ich realne możliwości finansowe oraz majątkowe.

Oskarżony (...) jest aktualnie bezrobotny, nie posiada żadnych źródeł dochodu i pozostaje na utrzymaniu innych członków rodziny. J. K. wykonuje pracę w ramach umów zlecenia w warsztacie lakierniczym, z dochodem rzędu 1500-zł w skali miesięcznej. Posiada jednak na utrzymaniu bezrobotną konkubinę i małoletnie dziecko, obciążony też jest obowiązkiem alimentacyjnym na kolejne dzieci.

Sąd odwoławczy uznał tym samym, że stawki dzienne przekraczające w niewielkim tylko stopniu dopuszczalne minimum należycie spełnią swe cele zapobiegawcze, wychowawcze i w sferze kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Dalsze modyfikacje orzeczenia związane były z powołaniem przez Sąd Rejonowy przepisów ustawy nieadekwatnych zupełnie do zastosowanego w sprawie trybu postępowania. Chodziło o przepisy art. 48 § 3 kks i art. 172 § 2 kks (odpowiednio punkty: 2 oraz 3 i 4), znajdujące zastosowanie jedynie w postępowaniu nakazowym, w jakim to trybie zaskarżony wyrok z całą pewnością nie zapadł. I tym razem słusznie zwrócił uwagę na jedno z powyższych uchybień – prokurator.

Wskazane przepisy należało tym samym wyłączyć z podstaw prawnych naprowadzonych orzeczeń.

Sąd merytoryczny z niewiadomych powodów zaniechał nadto zaliczenia oskarżonym na poczet podlegających wraz z prawomocnością wyroku efektywnemu wykonaniu – kar grzywien – okresów ich rzeczywistego pozbawienia wolności w ramach procesowych zatrzymań.

Przepis art. 63 § 1 kk znajduje natomiast pełne zastosowanie w sprawach karnych skarbowych. Ma on przy tym obligatoryjny charakter i jest przepisem materialnym. Winien tym samym być wykorzystany już w rozpoznawczej fazie procesu – na etapie wyrokowania.

Sąd Okręgowy dokonał zatem takiego zaliczenia.

W pozostałej części wyrok jako prawidłowy utrzymany został w mocy.